

Establiments emblemàtics

Moltes cadenes foranes han triat Catalunya per instal·lar-hi els seus hotels, alguns convertits en icones turístiques

Equipaments com el Miramar, el Florida, el balneari de Vichy Catalan o el parador d'Aiguablava, aporten prestigi a l'oferta

Una perspectiva del parador d'Aiguablava, fruit de la política franquista dels anys seixanta, en una imatge d'arxiu JOAN SABATER.

A Catalunya hi ha hotels molt emblemàtics que no necessàriament pertanyen a grans cadenes però que, per la seva història i les seves circumstàncies, mereixen un comentari a banda. Qui no coneix l'Hostal de la Gavina, de s'Agaró, que fa gairebé un segle que ofereix els seus serveis? La ubicació privilegiada d'aquest establiment l'ha convertit en un lloc amb personalitat pròpia que durant els seus anys daurats va ser destinació preferent d'estrelles de Hollywood i de grans personatges del món de l'art i la cultura. La família Ensesa, nissaga clau en el turisme de la zona, han estat els artífexs de la preservació d'un negoci que ja és patrimoni del país. Han sabut respectar la flaire original del complex, alhora que han aconseguit que l'hotel no hagi quedat desfasat.

No gaire lluny d'allà, sense abandonar l'Empordà, trobem el parador d'Aiguablava, una gran estructura que levita sobre les cales de Begur. Fill del boom del turisme dels anys seixanta, en temps de pandèmia va ser reformat de manera integral per adaptar-lo als nous temps. Com el seu nom indica, pertany a la xarxa de Paradores Nacionales, una empresa pública centenària encabida dins la Direcció General del Patrimoni de l'Estat. I si parlem de paradors, no ens podem oblidar d'un de molt rellevant que hi ha a l'altre extrem del país, el de Tortosa. Ubicat a tocar del castell de la Suda i sobre un turó que ofereix vistes excepcionals sobre l'Ebre, va ser inaugurat a finals del 1976. Aquell mateix any va obrir les portes un altre parador en un lloc molt simbòlic del país, com és el cas del de Cardona, que s'assenta sobre les restes d'un castell aixecat per Guifré el Pilós i que després va pertànyer a la poderosa família dels ducs de Cardona.

Un parell de dies després del Sant Jordi del 1972, l'actor britànic nascut a Rússia George Sanders va aparèixer mort a la seva cambra de l'hotel Rei Don Jaume de Castelldefels. Abans, havia tingut temps de construir una carrera molt consistent a Hollywood amb una trentena de pel·lícules i innumbrables festes. La causa de la seva defunció havia estat una sobredosi voluntària de Nembutal i, per si hi hagués algun dubte, va deixar una nota on explicava les raons per suïcidar-se, que es basaven en la consideració que ja havia viscut prou i que allargar-ho més portaria associat el risc de fer-lo caure en l'avorriment. Tenia seixanta-cinc anys. Aquest fet luctuós no és l'única relació de l'hotel amb el món del cinema, perquè allà s'hi han rodat algunes pel·lícules entre els anys seixanta i els vuitanta. Com en els casos anteriors, es tracta d'un indret privilegiat, perquè l'hotel està construït dalt d'un turó, cosa que li confereix una certa sensació d'aïllament i unes vistes difícils d'igualar.

El Ritz, símbol de l'opulència Si hi ha una marca que representa luxe i exclusivitat en el món dels hotels, aquesta és Ritz. Ara mateix a Catalunya no hi ha cap establiment amb aquesta ensenya, però l'hotel Palace de la Gran Via de Barcelona tothom el coneix com a Ritz, la denominació que va dur entre el 1919 i el 2005. Va perdre tan prestigiosa marca per culpa d'un embolic legal del qui aleshores era el seu propietari, l'empresari Joan Gaspart

Solves. En la dilatada època de màxima esplendor de l'hotel, van dormir-hi tot tipus de personatges, des d'actors de fama mundial fins a grans estrelles de la música, passant pel líder nazi Heinrich Himmler. Però també hi van viure Salvador Dalí i Xavier Cugat. Des del 2011 el propietari era el magnat algerià Ali Haddad, però vuit anys després aquest empresari va acabar a la presó per tot un seguit de delictes i la seva ruïna va provocar que l'any passat l'hotel entrés a formar part del patrimoni de l'Estat algerià com a pagament dels deutes.

El 1924 va obrir portes l'hotel La Florida, al costat del Tibidabo. El promotor del projecte va ser el doctor Salvador Andreu Grau, que havia fet fortuna amb remeis per a la salut, com les pastilles per a la tos que duïen el seu nom. Abans de construir l'hotel, havia liderat la urbanització de l'avinguda del Tibidabo, on es va edificar una mansió, exemple que van seguir uns quants milionaris més del moment. Després de passar per in comptables mans, a finals de l'any passat el fons d'inversió madrileny Atom, especialitzat en hotels, va adquirir el Florida i va cedir la gestió a Sunset Hospitality Group, una firma fundada a Dubai per part d'un inversor espanyol. El propietari anterior era el magnat libanès Joseph Boutros El Khoury, que va desprendre's de l'hotel a canvi de 50 milions d'euros.

Una vida paral·lela a la del Florida és la del Miramar, que no està ubicat al Tibidabo, sinó a l'altra muntanya de Barcelona, Montjuïc. Va néixer com a restaurant per a grans celebracions coincidint amb l'Exposició Internacional del 1929, però tres dècades després va experimentar una transformació sorprenent, perquè va passar a ser la seu de Televisió Espanyola a Catalunya, no només des del punt de vista administratiu, sinó que també va ser el lloc on durant dècades es gravaven i s'emetien els programes. La televisió pública de l'Estat hi va romandre fins al 1983, quan va decidir traslladar-se a unes instal·lacions més funcionals a Sant Cugat del Vallès. Al cap dels anys, l'edifici va ser transformat en hotel i, si la seva concepció inicial havia estat vinculada a un gran esdeveniment internacional, el del 1929, aquesta segona vida estaria íntimament relacionada també amb una altra celebració de gran volada, com van ser els Jocs Olímpics del 1992. Si dèiem que el Florida i el Miramar tenien vides paral·leles no era debades, perquè, més enllà dels canvis d'usos i de propietat, el de Montjuïc ara també és en mans del fons Atom, que el va adquirir igualment a Joseph Boutros El Khoury. En aquest cas varia la firma que el gestiona, perquè el Miramar duu la bandera de Hyatt.

I per acabar, un establiment amb molta tradició que llueix una marca ben coneguda: el balneari Vichy Catalan, de Caldes de Malavella. El seu naixement va estar directament relacionat amb la constatació per part del doctor Modest Furest de les propietats de les aigües que hi brollen. La construcció de l'edifici es va dur a terme a cavall dels segles XIX i XX, i avui forma part de l'Inventari del Patrimoni Cultural Català. En paral·lel a l'explotació del balneari, els seus promotors van tenir la iniciativa de registrar la marca Vichy Catalan per comercialitzar aigua local envasada, una idea brillant a jutjar pel fet que més d'un segle després encara és un producte molt popular i indispensable als lineals dels supermercats.

Publicat a:

-El Punt Avui. El Punt Avui 19-03-2026, Pàgina 4

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/economia/article/18-economia/2628225-establiments-emblematics.html>